Kære delegerede, kære gæster - kære allesammen,

Dansk Folkeparti 10

Jubilæum. Knapt ét tusinde dejlige mennesker samlet her i bragende humør

Festligt, farverigt og fornøjeligt

Ja, jeg synes næsten, jeg kan høre Poul Nødgaard sige: "Livet er en gave”

Og : Vi er kommet langt på de 10 år. Rigtigt langt.

Men når man kun er 10 år gammel, er det hele egentlig kun lige begyndt. Der ligger et helt liv - et helt univers - foran os.

Men vi kan sætte af sted ud i dette fantastiske univers i den glædelige bevidsthed, at vi har et godt og solidt afsæt at vi har en god og solid base.

Og har man en god og solid base, ja, så er det faktisk muligt at flyve - uden at miste jordforbindelsen,

Jeg skal i den næste lille times tid tage os alle sammen med ud på en hvirvlende flyvetur over flere tidszoner. Lidt sådan ligesom filmen: *"Tilbage til Fremtiden"*.

For sådan er jo et jubilæums natur:

* Vi skal mindes, - vi skal huske og vi skal lære.

* Vi skal med os selv finde ud af, præcis hvor vi står lige nu og her. Vi skal gøre status.

* Og vi skal af sted ud i fremtiden for det er jo kun for fremtidens skyld, at vi overhovedet er her.

Men ingen af de tre tidszoner kan eksistere for sig selv. Ingen af de tre kan stå alene.

Det er lidt ligesom med ild. Vi ved fra vores skolelærdom, at der er tre elementer: Ilt, varme og brændbart materiale. Og vi har også lært, at hvis man fjerner bare et af elementerne, går ilden med det samme ud.

På samme måde er der tre elementer, der hører et menneskeliv til - og et folks liv for den sags skyld:

* Vi skal have historien med - erindringen, hukommelsen, den mundtlige og skriftlige overlevering fra slægterne før os.

* Vi skal forholde os til - leve i - og gå ind i - den hverdag, der er vores lige nu og her.

* Og vi skal i den daglige tanke og det daglige gøremål befinde os ude i fremtiden den umiddelbare fremtid, og den fremtid, der ligger ud over vores egen levetid.

Fjerner vi bare ét af elementerne, er det forbi med os som mennesker og det er forbi med os som folk.

Så vi skal frem.

Og vi skal tilbage.

Og vi skal være lige hér og nu.

Men inden vi sætter af sted, må jeg se at få sagt ordentligt tak.

Tak til alle jer, som en gang for en halv snes år siden ja, jeg synes næsten det virker som om, det er en menneskealder siden - var ude på gader og torve i rusk og regn og efterfølgende den koldeste vinter i mands minde for at samle de underskrifter, der skulle til for at vi kunne blive et rigtigt parti.

Til alle jer, som altid er parate, hvis der er bud efter jer - også til de mere trælse ting:

* Når 400 plakater skal klistres på plader.

* Når plakaterne skal op i lygtepælene.

* Når brochurerne skal deles ud.

* Når en stand skal hamres sammen.

* Når der skal arrangeres.

* Når ting skal forberedes.

Til alle jer, som altid med usvigelig sikkerhed er der, når vi på Christiansborg har brug for opbakning, støtte og hjælp. Til alle jer, som selvfølgelig synes, det kunne være meget mere hyggeligt at blive hjemme, men alligevel trofast er klar til at ofre jer.

Kort sagt: Tak til alle jer, der gennem jeres daglige gøremål har været aktivt medvirkende til den flotte position, Dansk Folkeparti i dag indtager ikke alene i Folketinget, men også i Europa-Parlamentet, i by- og amtsråd samt i de mange andre forsamlinger, hvor vi er med.

Ud over den styrke, I har været med til at give Dansk Folkeparti, har I samtidig været medvirkende til den styrke, Danmark har i dag%u2026.!

Samtidig vil jeg byde velkommen til nye medlemmer, hvoraf mange af jer for første gang er med på et årsmøde. Der er et stort antal nye ansigter også denne gang - og det er altid en særlig glæde for mig at møde de nye DFere. Jeg håber, I vil gå herfra i morgen eftermiddag med et rigtigt godt indtryk af Dansk Folkeparti.

Dette er vort 10. årsmøde og jeg kan i hvert fald sige, at de årsmøder, der er gået forud for dette, har været gode oplevelser. Dette er jo som jubilæumsårsmøde noget helt specielt og er i ganske særlige rammer. Dette være bare lige sagt for ordens skyld - så man ikke sætter næsen op efter sådan en gallafest hver gang%u2026.!

Endelig vil jeg byde velkommen til repræsentanter for andre Christiansborg-partier, til pressekorpset fra de skrevne og elektroniske medier - de mange journalister, pressefotografer og teknikere, som er på arbejde her i weekenden - og som jeg håber de delegerede vil tage godt imod.

Vi lægger stor vægt på, at pressen får mulighed for at opleve alle elementer af vores årsmøder - såvel de egentlige politiske og organisatoriske punkter - som når vi hygger os sammen og fester sammen. Det hele en naturlig del af livet i Dansk Folkeparti.

Men med vores første runde jubilæum og jeg regner da med, at der ligger mange runde jubilæumsfester forude er der først og fremmest lagt op til fest. Jeg har smugkigget lidt i dét, der ligger foran os, og det ser altså ikke kedeligt ud!

Og jeg glæder mig til at kunne fejre Dansk Folkepartis 10 års jubilæum sammen med jer. Såvel den festlige eftermiddag lige nu og gallafesten i aften - med alt hvad det indebærer, som selve den politiske del af årsmødet i morgen.

Vi er i dag knapt *ét tusinde* samlet. Så mange har vi kun været samlet én gang før i DFregi - og det var da, vi fejrede Grundlovens 150 års fødselsdag på Dybbøl Banke i øvrigt i silende regn!.

At vi i dag kan fejre Dansk Folkepartis 10 års jubilæum, virker så indlysende rigtigt og legende let.

Dansk Folkeparti er i dag landets 3. største parti, og parlamentarisk grundlag for den siddende regering. Og alting synes at gå i den retning, det skal - såvel med landet som med vores parti. I dag er Dansk Folkeparti i alle kredse regnet som et gennemsolidt og fornuftigt parti.

Der står respekt om os.

Vi bliver lyttet til.

Vi har meget stor indflydelse på landets styre.

Dansk Folkeparti er blevet en selvfølgelighed i Danmark - en naturlighed i det danske folks bevidsthed.

Men jeg kan forsikre alle om, at det ikke lige præcis var dén legende lethed, der karakteriserede stiftelsen, fredag den 6. oktober 1995%u2026.!

Da en lille skare af os i dagene før - hjemme hos mig traf den endelige beslutning om at bryde med Fremskridtspartiet og stifte Dansk Folkeparti, var det med tunge skyer over vore hoveder og skyerne rakte helt ud til horisonten til alle sider%u2026.

Og i dag tør jeg godt indrømme det: Vi var usikre på, om det hér ville gå%u2026.!

Men vi havde altså samtidig en vældig tro på os selv og en vældig vilje til at det hér - dét skulle gå%u2026!

Ved pressekonferencen fredag lige over middag, hvor vi fortalte hvorfor vi dannede et nyt parti, hvor vi afslørede partiets navn,og hvad vi ville arbejde for, var der mildt sagt udbredt skepsis - for ikke at sige hovedrysten blandt de mange journalister.

Og "anmeldelserne" i aviserne dagen efter var ikke ligefrem til 6 stjerner:

"Det var så sidste gang, hun samlede så mange%u2026", lød en af de mere syrlige journalist-kommentarer%u2026.

Og det var altså bare begyndelsen.

I ugerne og månederne og årene derefter mødte vi i medierne og på "bjerget" den samme sokkesure forargelse, det samme sokke-sure had%u2026

Men i absolut laveste gear satte vi op ad bjerget

- og det var, så vidt jeg husker, "Kategori 1-stigninger" det hele%u2026!

Indtil vi smed nerverne overbord - og så begyndte at køre%u2026

Nu med de første 10 bjergetaper lagt bag os, synes jeg da egentlig godt, jeg kan tillade mig at sige, at det går rigtigt frisk deropad%u2026.!

Vi har gode ben%u2026!

Og vi sidder solidt og godt i det førende felt.

Den prikkede bjergtrøje er allerede vores ejendom.

Spurttrøjen den lader vi andre om at køre efter

Vi bliver svære at hamle op med de næste 10 etaper frem mod Champs Elysée%u2026.!

For nu går vi efter den gule%u2026!

Da vi begyndte det hele for 10 år siden, havde vi to helt overordnede formål:

* Vi ville sætte en stopper for masseindvandringen.

* Og vi ville, at Danmark skulle forblive et frit og selvstændigt land.

Allerede på pressekonferencen dengang den 6. oktober 1995, var det disse to formål, jeg fremhævede som selve årsagen til, at Dansk Folkeparti var blevet stiftet.

Siden dengang har vi fået skabt en markant, sammenhængende politik, med stærke sociale holdninger og vigtige målsætninger for vores virke.

Men det er stadig de to overordnede formål fra dengang, der er årsagen til at vi er her. For de er jo betingelsen for, at der i øvrigt kan skabes resultater på alle de andre vigtige områder - og selve betingelsen for Danmarks velfærd.

For hvordan kan man langsigtet sikre velfærden, hvis der ét år ankommer 25.000 mennesker udefra, som skal på offentlig forsørgelse%u2026? Og næste år igen måske 30.000%u2026?

Og hvordan kan man sikre den danske velfærdsmodel, hvis de love og regler, vi danskere gerne ser gennemført, bliver overtrumfet af en flok bureaukrater i Bruxelles%u2026?

Ja, netop landets velfærd vil med garanti blive det altoverskyggende politiske emne i det kommende års tid.

Vi venter på en kommissionsrapport, som dels beskriver landet lige nu og dels analyserer, hvordan det formodentlig vil gå med landets velfærd, hvis vi i denne generation ingenting foretager os.

Yderligere forventer vi nogle forhåbentlig gode forslag til, hvordan vi så eventuelt kan sikre velfærden ud over vores generation måske i 2-3 generationer fremover. Ja, nogle har ligefrem sagt, at vi bliver nødt til nu at foretage handlinger, som vil kunne række frem over de næste 50 år.

Man skal ikke tro, at dette er en entydig og let opgave. Og man skal ikke tro, at fremtidsforskning og fremskrivninger i det hele taget er en eksakt videnskab, hvor man kan slå op i en tabel for at finde alle svarene.

Uanset hvor fremragende økonomer, man sætter sammen om opgaven, uanset hvor mange tænketanke- og uanset hvor mange præcise data og super-computere, de har til deres rådighed, vil de aldrig kunne lægge alle de ukendte faktorer ind, der gør, at de vil kunne fastslå hvor Danmark står om - skal vi sige 50 år%u2026.

Prøv lige i tankerne at gå 50 år tilbage%u2026 Og prøv så at forestille jer, at statsministeren - han hed for resten H. C. Hansen og var fra dengang der var rigtige socialdemokrater til%u2026

%u2026Prøv at forestille jer, at H.C. Hansen havde nedsat en kommission, som skulle komme med anvisninger på, hvordan man sikrede Danmarks økonomi og velfærd frem til 2006%u2026

Hvor mange faktorer var det mon lige, at kommissionen dengang ikke havde fået puttet ind i de computere - som i øvrigt ikke fandtes%u2026.???

Ja, hvor stod vi i 1956? Ja, Kong Frederik havde sat Jens Olsens Verdensur i gang på Københavns Rådhus. Vi havde enorme strejker og lockouter, som lammede landet i en hel måned. Folkepensionen blev indført. Og cand. polit. Simon Spies indrykkede i november en annonce i B.T. med ordlyden: *"Vinterophold på Mallorca - 4 uger for 995 kroner. 12 uger for 1.995. Kan De leve billigere hjemme%u2026.?"*

Ingen af de fremragende 1956økonomer ville have kunnet have forudse, hvad der skete i Danmark i de efterfølgende år. Selvfølgelig heller ikke hverken 30-40 eller 50 år frem i tiden. Men i virkeligheden knapt nok i 15 år%u2026.

Nu bagefter kender vi så historien om, hvad der i perioden 1956 til 2006 foregik, som fik kolossal indflydelse på Danmarks økonomiske udvikling - bl.a. følgende:

I 50erne og 60erne:

Indtræden i EFTA.

Der kom toldbeskyttelse af industrivarer.

En Per Hækkerup i højt humør glider i Nordsøolien.

Vi fik OMsen og Momsen.

ATP blev indført.

Jordlovene blev forkastet.

Boligmarkedet blev liberaliseret.

Fremmedarbejderne begyndte at ankomme.

Danmark var ved at blive en industristat landbruget blev overhalet.

I 70erne og 80erne:

Der kom fuld folkepension til alle over 67.

Der blev oliekrise.

Danmark indtrådte i EF.

Arbejdsløsheden eksploderede.

Vi fik bistandsloven og Lønmodtagernes Dyrtidspension.

Start på EFs Indre Marked.

Danmarks grænser blev åbnet på vid gab - og indvandrerne strømmede ind i landet.

Muren faldt

Computere begyndte at revolutionere verden.

Og i 90erne?

Storebæltsbroen og Øresundsbroen kom i støbeskeen,

Den Europæiske Union blev oprettet

Maastricht - Euroen kom på banen

Globaliseringen%u2026.

Og så videre og så videre

Ja, jeg behøver vist ikke en videre opremsning.

Men dette er bare for at give en antydning af, hvor vanskelig fremtidsforskning er.

Uanset hvor klog man er, uanset hvor store tænketanke man sammensætter og uanset hvor mange data, man har til rådighed%u2026.

Fremtiden ville man ikke kunne forudse i 1956. For ingen kunne ane, hvad der ventede.

Og fremtiden vil man ikke kunne forudse i 2006. For ingen aner, hvad der venter.

Men betyder det så, at vi bare skal sætte os med hænderne i skødet og foretage os ingenting - for vi kan jo alligevel ikke vide, hvad der venter?

Nej, selvfølgelig ikke%u2026! Hver eneste generation af danskere har en forpligtelse til at gøre deres allerbedste for, at det land, der overlades til de næste generationer, bliver så godt et land som overhovedet muligt. I Dansk Folkeparti hilser vi det derfor velkomment, at vi så godt som vi kan prøver at tilrettelægge en fremtid, hvor velfærden sikres også for de fremtidige generationer.

Og her er det altså for sølle bare at gøre det hele til et spørgsmål om nedskæringer%u2026..!

At vi kan spare 23 milliarder om året, hvis vi fjerner efterlønnen, kræver det jo ikke den store ledvogtereksamen at finde ud af. Det er nogenlunde lige så genialt som at fastslå, at vi kan spare knapt 20 milliarder om året, hvis vi nedlægger Danmarks forsvar. Eller at vi kan spare mange gange det beløb om året, hvis vi afskaffer folkepensionen%u2026

"%u2026.Velanskrevne økonomer siger%u2026." "%u2026..finanseksperter udtaler%u2026."

Javel! Men hvad er det politikerne vil? Hvad er det folket vil?

Der er en verden til forskel på at være økonom og tænke økonomisk og på at være politiker og tænke politisk.

Vi politikere træffer beslutninger - bl.a. på baggrund af de oplysninger - af og til gætterier! - vi får fra økonomerne. Og vi træffer vore beslutninger ud fra, hvad vi synes vil være til gavn for hele folket, og altså ikke kun ud fra en snæver økonomisk betragtning.

Når vi politikere eksempelvis vedtager, at vi vil bevare den fulde folkepension - ja, så er der jo ikke tale om nogen særlig smart beslutning, set ud fra et økonomisk synspunkt. Men derimod et fornuftigt synspunkt.

For alle de dér gamle, uproduktive mennesker koster jo statskassen en masse penge%u2026.- sådan tænker nogle.

Men vi politikere blæser på, hvad der her kan spares. Og på trods af sparetanterne vil vi give alle pensionister en tryghed i alderdommen%u2026.!

På samme måde kunne man jo finde mange økonomiske vurderinger for, at de sociale ydelser er for høje, at pensionsalderen skal nedsættes, at efterlønnen skal fjernes - at der skal skæres ned på hjemmehjælpen, at der skal skæres ned på sygehusene.

Og tillykke med det%u2026 ! Men vi er bare ret uinteresserede i de betragtninger, for også i disse tilfælde træffer vi altså vore politiske beslutninger på trods af alverdens knivskarpe økonomiske vurderinger.

Men vi skal altså gøre alt hvad vi kan for på et så seriøst grundlag som muligt at se fremad, og jeg kan forsikre alle her til stede, at Dansk Folkeparti vil være at finde positivt og hårdtarbejdende - i velfærdsforhandlingerne.

Men i modsætning til de andre partier forlanger vi altså, at man ser på velfærdsdebatten i et meget overordnet perspektiv. Ikke blot i et nedskæringsperspektiv.

Eksempelvis er det da vigtigt at vide, om vi vil bibeholde Danmarks selvstændighed%u2026.

Vi kan i Folketinget til næste sommer vedtage en stor, forkromet velfærdsreform, som rækker et par generationer frem - og så kan det i øvrigt være fuldstændig overflødigt, fordi Bruxelles beslutter det modsatte%u2026

Vi vil fra Dansk Folkepartis side forlange at få at vide, om Danmarks beslutninger fremover skal tages af Folketinget eller af EU. Det hører nøje sammen med velfærden.

Antallet af indvandrere er da heller ikke uinteressant%u2026. Vi træffer beslutninger på baggrund af nogle tal for befolkningen og befolkningssammensætningen - og så kan det i øvrigt være aldeles

ligegyldigt, hvis der i år 2011 pludselig strømmer 35.000 bistandsklienter til landet - plus deres familier%u2026.

Vi vil fra Dansk Folkepartis side forlange at få lagt loft over antallet af nye fremmede til landet. Det hører nøje sammen med velfærden%u2026

Forventningerne om en stor, forkromet velfærdsreform, har jeg i øvrigt på fornemmelsen, man godt kan skrue lidt ned for%u2026. Der bliver nok i virkeligheden snarere tale om nogle markante justeringer af den type, som man ind i mellem som politikere bliver nødt til at foretage%u2026.

Som nævnt hænger udlændingepolitikken nøje sammen med vores danske velfærd i generationer fremover. Ikke kun økonomisk, men så sandelig også kulturelt og socialt. Og det er jo langt vigtigere.

Der er generelt i folket en klar forståelse af, at det var aldeles nødvendigt, at der blev sat en stopper for massetilstrømningen. Og en forståelse for, at vi langt fra endnu er færdige med opgaven.

Forældede konventioner har i de seneste årtier for flere og flere nationers vedkommende udviklet sig til en spændetrøje.

Men det var og er - viste det sig - helt unødvendigt frivilligt at lægge sig ned i den spændetrøje hvilket flere og flere nationer efterhånden har fundet ud af.

Senest er det Englands premierminister, Tony Blair, som på fornuftig vis har lagt op til et opgør med flere af disse konventioner - eller rettere: har lagt op til en ny måde at anskue konventionerne.

For den barske virkelighed bankede jo på i England den 7. juli, da fire fanatiske muslimer sprængte sig selv og talrige andre i luften i nogle af Londons busser og tog.

Et forfærdeligt chok ikke alene for englænderne- men for os alle i den frie verden.

Men chokket blev ikke mindre blandt englændere, da det nogle dage efter afsløredes, at de fire selvmordsterrorister ikke var mullaher med langt, sort skæg fra et fremmed land, men at de faktisk var født og opvokset i England - og kom fra familier, som var pænt velhavende. Fire unge mennesker, som alt i alt havde klaret sig fortrinligt.

At de derfor talte engelsk ganske som andre indfødte på de kanter.

At de havde fulgt skolen helt normalt.

At de tilmed var dygtige i skolen.

Deres tidligere skolekammerater var målløse ved beskeden om, at de fire var terrorister.

For de havde jo altid været så flinke og hjælpsomme%u2026. Så fornuftige%u2026.

De havde været så "engelske".

De var med andre ord fuldt integreret%u2026

Dette chok nummer 2 var stort i det tolerante og velmenende England.

For hvad hjalp så sprogkundskaberne?

Hvad hjalp så den dyre uddannelse?

Hvad hjalp så kammeratskabet og solidariteten%u2026?

Ja, det var tydeligt at se, at premierministeren var personligt stærkt oprevet over dette barske møde med virkeligheden fordi han jo netop så indædt havde troet på, at vore vestlige frihedsrettigheder ville være stærke nok til at klare presset selv fra hjernevaskede muslimer.

Nu havde han forstået, at vi ikke længere kunne blive ved med at leve i en drømmeverden om at bare vi udviser tolerance og forståelse, vil alting nok vende sig til det bedre.

Nej, i stedet gav han denne markante besked til de ekstreme muslimer:

"The rules of the game are changing!" **-** Eller på dansk: "**Der er ved at komme nye spilleregler**"

Ja, spillereglerne er ved at blive ændret overalt i den vestlige verden.

For nok er det da bestemt godt at være god.

Men det er bestemt dumt at være tossegod%u2026..!

Og englænderne og hollænderne og tyskerne og portugiserne og en række andre folkeslag i Europa ser nu mod foregangslandet Danmark for at finde inspiration til at gøre noget ved sagerne.

FNs flygtningekonvention af 1951 er oftest blevet anvendt til at afvise udlændingestramninger. Ofte har de såkaldte eksperter fremført, at stramninger ikke kunne lade sig gøre%u2026. Jeg husker, at flere af disse eksperter før 2001 fastslog, at Danmarks udlændingelove overhovedet ikke kunne strammes for så var de "på kant" med menneskerettighederne.

Det viste sig selvfølgelig at være det rene vås.

Vi kunne virkelig stramme, viste det sig.

Og vi kan og skal fortsat stramme%u2026.!

Og vi kan faktisk gøre det med stor sindsro inden for konventionerne.

Jeg har dog altid sagt, at skulle det vise sig, at konventionerne strider imod det danske folks interesser ja, så må de enten ændres, eller vi må overveje at opsige dem.

Jeg går for resten og spekulerer over, om det mon ikke var på tide, at vi fik skrevet vores egen konvention for rettigheder for danskerne%u2026.???

Og jeg har såmænd allerede nogle idéer til, hvad de kunne indeholde:

retten til et retsvæsen, som holder med den svage- og straffer voldsmanden

retten til at spadsere rundt i vore byer uden at skulle frygte for at blive overfaldet eller chikaneret

retten til at forlange, at udlændinge, der bosætter sig her, indretter sig efter vore regler og traditioner

retten til at fejre og markere kristne højtider i vore skoler

retten til at skrive og tale frit - også hvis andre skulle blive fornærmede%u2026

retten til at bestemme i eget land - uden at skulle tage mod ordrer fra Bruxelles

retten til at blive behandlet med værdighed, varme og respekt, når vi bliver gamle

retten til at forvente, at publicservicestationen Danmarks Radio er politisk neutral

retten til at vore soldater får den opbakning fra det danske folk, som de fortjener%u2026!

jo, det ville såmænd ikke tage lang tid at få lavet en rigtig god konvention til gavn og glæde for det danske folk..!

Med hensyn til udlændingene, kan jo ingen forlange, at en udlænding i Danmark skal kunne føle sig dansk og blive dansk efter nogle få år i landet. Men derimod kan man med både ret og rimelighed forlange, at såfremt en fremmed ønsker at bosætte sig permanent i landet, og samtidig forvente at blive modtaget af folket med varme og entusiasme, må han eller hun fordanske sig.

Man må forlange, at der indfinder sig en loyalitet med det danske folk, man nu er en del af, en kærlighed til landet og en vilje til at forsvare landet.

Opstår denne loyalitet, denne kærlighed, denne forsvarsvilje ikke men opstår der i stedet illoyalitet, foragt og had, er Danmark det forkerte valg og så må man rejse herfra%u2026..

Det vil begge parter såmænd få det bedst med:

Danskerne fordi disse utilfredse og illoyale mennesker er væk.

Og de andre fordi de jo åbenbart ikke bryder sig om at være her.

Danmark må således aldrig udvikle sig til et herberg for hadende, utilfredse og illoyale udlændinge.

Vi gider dem simpelthen ikke%u2026.!

Vi er i gang med og kan løse udlændingeproblemerne.

Men skal vi undgå det, der er værre og det *skal* og *må* vi er det alvor nu !.

Og de folk, hvad enten det er danskere eller udlændinge, der stadig stikker hovedet i busken, håber på det gode i mennesker og på, at der nok "skal vise sig noget", er i mine øjne ubrugelige i det opgør, der nu skal til.

Jeg appellerer i stedet for til de kræfter både blandt danskere og blandt udlændinge som modigt har erkendt, at det ikke længere går.

At vi sammen må tage de nødvendige skridt%u2026.!

Jeg tror som nævnt, at den erkendelse nu for alvor er ved at vågne såvel hos de fleste danskere, de fleste danske partier og heldigvis hos mange fornuftige udlændinge.

Nu ved jeg jo godt, at man ikke må generalisere%u2026 Og når man starter en sætning på den måde, så plejer der jo altid at komme et "men%u2026"%u2026!.

Og her kommer så men'net%u2026: Der findes én enkelt befolkningsgruppe, som fortsat slet ikke har fattet noget som helst%u2026

Som cykler videre på Christianiacyklen som man plejer.

Som lever i en ulidelig let drømmeverden som man plejer.

Som hader alle andre end dem med de rigtige meninger som man plejer.

Som raser over topskatten som man plejer.

Som sipper til sin cafélatte som man plejer.

jeg taler naturligvis om De Radikale%u2026.

Og dog ER de intolerante cafélatteakademikere på de mondæne københavnske caféer nu også i virkeligheden De Radikales kernevælgere%u2026? Og er det virkelig sådan, at der findes så mange rige cafégæster, at de kan skaffe De Radikale 17 mandater i folketinget?

Ja, det er i hvert fald den myte, man har forsøgt at skabe: De Radikale det er os med cafélatte, det er storbyernes seje singler, som lever i overhalingsbanen og skovler penge ind%u2026 og derfor selvfølgelig ikke vil betale topskat%u2026

Myten er falsk. For stemmetallene ved folketingsvalget viser, at i hvert fald af partiets fremgang skyldes, at det er blevet partiet for landets indvandrere. Et enkelt, sigende eksempel: I Gellerupparken fik De Radikale 24,5 procent af stemmerne. En fremgang på 17,5 procent fra valget i 2001%u2026.!

Ikke mindst af den årsag, at De Radikale i valgkampen fik officiel støtte af 25 danske imamer, ligesom indvandrerforeningerne i Århus anbefalede at man stemte radikalt.

Nu kommer så kommunalvalgene og nu bliver det en ganske anden sag. For nu kan i titusindvis af indvandrere stemme hvad enten de har dansk pas eller ej. Ved valget i 2001 drejede det sig om 155.880 personer uden dansk statsborgerskab, som kunne stemme. Jeg har bedt indenrigsministeren om at regne på, hvor mange uden dansk pas der vil kunne stemme denne gang. Svaret har jeg endnu ikke fået, men jeg er ikke i tvivl om, at antallet er steget ganske betragteligt.

Kender jeg De Radikale ret, har man allerede kalkuleret med det hvorfor vi i de kommende uger fra De Radikales side kan forvente endnu mere fedteri specielt for imamerne, som jo åbenbart er nøglen til valgsucces.

Hvordan man hos Socialdemokraterne, som vist nærmest er blevet tilhænger af Dansk Folkepartis udlændingepolitik, stadig forestiller sig at kunne danne regering med De Radikale, er mig for resten en gåde%u2026.!

Der har i de seneste dage været en del omtale af netop Dansk Folkepartis forhold til Socialdemokraterne. Og lad mig i denne forbindelse gøre et par ting klart:

Dansk Folkeparti er som et midterparti parate til samarbejde med partier på begge fløjene med Socialdemokratiet og med Venstre også om nødvendigt et regeringssamarbejde.

Lad mig tilføje: Det har aldrig været fra vores side, at der har været berøringsangst. Vi er parate til samarbejde med alle partier og vi vil kunne befinde os udmærket i et hvilket som helst selskab. Det er derimod fra de andres side, at berøringsangsten mod Dansk Folkeparti har været fremherskende.

Men det er vist også efterhånden en saga blott jeg mener: Der er løbet meget vand i åen, siden Poul Nyrup Rasmussen fra Folketingets talerstol sammenlignede os med en utæt hund%u2026.

Og som bekendt tilgiver vi alt men glemmer intet%u2026 Og derfor er vi rede til at slå en kridtstreg og så komme videre i forhold til Socialdemokraterne. Det var dem, der havde et problem ikke os%u2026.!

Og udlændingepolitikken ? Ja, den skiller ikke så meget længere. Nu stemmer de jo for en hel del af det, vi foreslår%u2026.!

Men for der er et lille men: Et tæt samarbejde med Socialdemokraterne må jo nok som et minimum indebære to ting: At der i partiet igen kommer en økonomisk ansvarlighed og at man glemmer, at De Radikale overhovedet er til%u2026 Derefter skulle vi nok kunne snakke sammen.

I øvrigt vil jeg lige slutte denne lille afdeling af med at slå fast med syvtommersøm, at vi er overmåde godt tilfredse med vores forbilledlige samarbejde med VKregeringen Danmark klarer sig

glimrende. Danmark har en af de bedste økonomier i verden og vi er blandt verdens fem bedste velfærdssamfund.

Og Dansk Folkeparti har som følge af et godt og tillidsfuldt samarbejde med regeringen masser af indflydelse på landets styring og vi ser virkelig ingen anledning til at ændre den situation.

Hvad er det man siger: "Never change a winning team"%u2026..

Så, Anders Fogh Rasmussen: Ingen grund til panik%u2026 Du kan sove roligt om natten%u2026.! Vi har det jo egentlig meget godt sammen%u2026 !

Begivenhederne her i 2005 betød et helt nyt syn på EU såvel herhjemme som i resten af Europa.

Det franske folk rejste sig. Og det hollandske folk rejste sig

Herhjemme tegner der sig et stort flertal imod EUForfatningen.

På en måde kan man sige, at den folkelige virkelighed rejste sig mod Elfenbenstårnet i Bruxelles.

Spørgsmålet er nu, om den markante europæiske modstand får nogen betydning for den måde, hvorpå vore statsledere fremover vil handle? Med den erfaring, jeg efterhånden har indenfor lige præcis den boldgade, der hedder EU, tillader jeg mig at tvivle%u2026.

Ganske vist siger de, at de lige for tiden holder "tænkepause".

Men jeg tror sandheden er, at hvor det gælder EU, er de for længst holdt op med at tænke%u2026.!

EUprojektet drøner af sted med automatpiloten sat til. Vi skal af sted med tusind kilometer i timen hvad enten vi kan lide det eller ej.

Folkeslagene ja, dem betragter statslederne som et irritationsmoment%u2026.

Men der er intet, der medfører så megen ufred og utryghed, som når magthaverne ikke længere er en del af folkeslagene. Når magthaverne centraliserer magten i lukkede cirkler uden for demokratisk kontrol.

Og intet vækker så megen vrede i et folk, som når landets ledere nedgør folkets røst og fornærmet påstår, at folket ikke har forstået en brik af det hele.

Jeg tror ikke, Anders Fogh Rasmussen på det område overhovedet har begrebet konsekvenserne af det, der er foregået i Europa her på det sidste. Selv når det drejer sig om noget så folkeligt enkelt og forståeligt som at Tyrkiet selvfølgelig ikke skal være medlem af EU, fatter statsministeren det ikke%u2026

Andre europæiske ledere har begrebet det. Den borgerlige kanslerkandidat i Tyskland er helt klar over det. Selv den ellers tungnemme Jacques Chirac har forstået budskabet om Tyrkiet.

Men desværre ikke Anders Fogh Rasmussen%u2026!

Jeg mener virkelig, at når det drejer sig om EU, holder den ellers på mange måder fornuftige statsminister op med at tænke%u2026.

Vi fik et andet vidnesbyrd om det i forsommeren, da flere europæiske statsledere efter det franske og hollandske nej for længst havde lagt Forfatningen i dybfryseren mens Anders Fogh Rasmussen blev ved med at gentage, at selvfølgelig skulle Danmark da stemme den 27. september%u2026

Indtil han blev standset af virkelighedens betonmur%u2026

Herfra skal lyde dette råd til statsministeren: Kom dog ud af det hjørne, du hele tiden maler dig op i, når det drejer sig om EU%u2026..!

Du må da efterhånden kunne forstå budskabet fra dit eget folk:

Vi vil ikke have Tyrkiet med i EU%u2026.

Selvfølgelig ikke Meningsmåling efter meningsmåling viser, at enorme vælgerflertal såvel i Danmark som i andre europæiske er lodret imod Tyrkiets optagelse i EU.

Noget tyder for resten på, at tyrkerne heller ikke er så begejstrede for den vestlige verden. En amerikansk undersøgelse viste i juli, at 63 procent af tyrkerne ser negativt på kristendommen.

Den samme undersøgelse fortalte, at hver 7. tyrker finder det i orden at bruge vold mod civile for at forsvare islam, og at hver 4. tyrker støtter brugen af selvmordsbomber mod USA og dets allierede i Irak.

Det er virkelig dybt bekymrende, at statsministeren og folketingets flertal fortsat viger uden om en ærlig debat om konsekvenserne af at indlede optagelsesforhandlinger med et land, hvis værdier er så uforenelige med de europæiske%u2026..!

Og nu en "servicemeddelelse":

Her i dag lørdag den 17. september 2005 er ingen skat steget i 1.391 dage%u2026. Ettusindetrehundredeogenoghalvfems dage!!!...

Der er mange grunde til, at vi sammen kan glæde os over dette bemærkelsesværdige faktum.

En ting er jo, at danskerne har fået flere penge mellem hænderne end de havde det er selvfølgelig godt nok i sig selv. Men at det samtidig og det må man takke Dansk Folkeparti for har kunnet lade sig gøre år for år, siden 2001, at forbedre forholdene for landets svageste grupper, var der vist ingen der havde forestillet sig kunne lade sig gøre.

Fire gange har Dansk Folkeparti indgået Finanslovsforlig med regeringen. Jeg skulle blive meget overrasket, hvis vi ikke også om et par måneder kører Finanslov nummer 5 i hus.

Ikke mindst efter gennemlæsningen af det forvirrende og ansvarsløse finanslovsforslag fra Socialdemokraterne, er jeg bestyrket i, at det bliver et hurtigt farvel til det engang så regeringsduelige parti%u2026..

Og jeg må sige, at jeg er chokeret over at opleve, hvordan Socialdemokraterne har bare at køre løs dels aldeles uden socialansvarlighed. Må jeg for resten lige i den forbindelse erindre om, at det var under den socialdemokratiske socialminister, Henrik Dam Kristensen, at førtidspensionisterne blev opdelt i et Ahold og et Bhold, og at det først er nu, at man et eller andet sted forsøger at aflede opmærksomheden fra denne tåbelige ordning.

Og jeg må sige, at den nye socialdemokratiske ledelse kører løs fuldstændig uden økonomisk ansvarlighed. Og helt ærligt: Dét overrasker mig virkelig meget. For meget dårligt kan man bestemt sige om det socialdemokratiske styre og Mogens Lykketoft som finansminister, men noget af det positive var dog, at han havde forståelse for at styre den offentlige sektors samlede vækst, og dels havde en intention om at få betalt tilbage på gælden sådan at man kunne undgå de forfærdelige gældsrenter. Et af instrumenterne var som nævnt at holde den offentlige realvækst på 0,5 procent.

Alt det er man fra socialdemokratisk side blevet fuldstændig ligeglad med%u2026.

Og samtidig blæser man nu på statens gæld.

Men gælden kan man ikke i anstændighedens navn være ligeglad med. Hvis man valgte at være det, sagde man nemlig samtidig ja til en fremtid med voldsomme nedskæringer af velfærdsordninger.

Og det er åbenbart denne sammenhæng, Socialdemokraterne jo også har accepteret med forslaget om at beskære efterlønsordningen og hæve pensionsalderen i et forsøg på at få deres økonomiske politik til at hænge sammen.

I vores optik hænger det ganske anderledes sammen og det er derfor vi slet ikke accepterer Socialdemokraterne sure sortsyn og deres konstante trusler mod velfærdsgoderne og deres konstante trusler mod den almindelige danske lønmodtager.

Vi går en anden vej fordi vi i modsætning til Socialdemokraterne vil bevare velfærdsgoderne.

Vi siger: Statens gæld skal hver eneste dag nedbringes dramatisk..!

For det er nemlig afgørende vigtigt, at statens store gæld nedbringes.

For selvom vi sammen med regeringen år for år virkelig har taget fat på at nedskrive gælden, kommer vi stadigvæk i 2006 til at betale 27 milliarder kroner alene i renter på gælden.

27 milliarder kroner i renter på ét år unægtelig interessant at holde sig for øje når vi snakker efterløn, som til sammenligning er en årlig udgift på 23 milliarder kroner.

Ja, over for Dansk Folkepartis klare, økonomisk og socialt ansvarlige linie står Socialdemokraternes krav om, at finansloven skal bruges til at øge statens udgifter udover 2010-planens rammer samt betale dramatisk mindre af på statens gæld.

Men hvis man ikke vil afvikle statens gæld hvor ender vi så.?

Hvis man som socialdemokrat accepterer at operere med gældsrentebetalinger på størrelse med en Storebæltsbro år efter år efter år%u2026

Ja, så er det da klart, at man bliver nødt til at fjerne folkeligt godt indarbejdede velfærdsordninger. For ellers hænger økonomien ganske simpelt ikke sammen.

Socialdemokraterne har valgt at spille hasard med fremtiden. Og det pudsige er, at de i deres nyfundne iver efter at skabe utryghed blandt danskerne ved hele tiden at true velfærdsordningerne, danner alliance med vort samfunds allermest ultraliberalistiske kræfter.

Det fortjener danskerne ikke%u2026!

For Dansk Folkeparti er det afgørende, at den økonomiske udvikling er sund og langtidsholdbar. Derfor har de sidste fire finanslovsforlig mellem regeringen og Dansk Folkeparti taget afsæt i den såkaldte 2010plan, hvorefter den offentlige sektors samlede vækst styres.

En fastholdelse af dette i 2006 betyder, at den offentlige realvækst må være på 0,5 procent.

En styret vækst i relation til udgifterne sammen med de årlige overskud på statens budget %u2013 sikrer, at statens store gæld næste år nedbringes med knapt 34 milliarder kroner. Dette er som sagt aldeles afgørende for, at den langsigtede økonomiske udvikling er holdbar. Og dermed aldeles afgørende for landets fremtidige velfærd.

Dansk Folkeparti vil i de kommende år konstant være over regeringen for at fastholde gældsnedbringelsen og de dermed sparede renteudgifter.

Samtidig har Dansk Folkeparti sørget for, at landet nu har markant færre udgifter til indvandrere. Umiddelbart aflæseligt er de 4 til 6 milliarder mindre pr år, vi oplever i forhold til 2001 i selve asylfasen.

Men hvad der derudover ikke umiddelbart kan aflæses, er de mange mange milliarder, som den dramatisk nedsatte indvandringsstrøm yderligere sparer. En dramatisk mindre belastning af vort sundhedsvæsen, af vor socialvæsen, af vort retsvæsen, af vort uddannelsessystem og i øvrigt på en lang række andre områder.

Hvad angår skattestoppet, som jeg nævnte først, forhandler vi med henblik på, at dette står ved magt også i 2006, og vi forhandler med skattestoppet som accepteret grundlag.

Skattestoppet er til gavn for alle, men naturligvis mere for nogle end for andre. Derfor bliver vor støtte til finansloven for 2006 betinget af, at der sker en prioritering af de offentlige udgifter til gavn for folk med lave indkomster samt borgere, der er i en særlig udsat position.

Der er ingen tvivl om, at Socialdemokraterne ikke vil kunne holde til at vise så megen ansvarlighed på én gang%u2026.!

Derfor er der heller ingen tvivl om, at det i mange år fremover igen bliver regeringen sammen med Dansk Folkeparti, der påtager sig ansvaret for Finanslovene.

Jeg kan ultrakort konkludere Dansk Folkepartis krav til Finanslov 2006 således:

* En forbedret social balance.

* En større økonomisk lighed mellem landsdelene.

* En langt bedre sundhedsindsats

og

* Flere ledige hænder i arbejde.

På alle områder vil man finde Dansk Folkeparti som garanten for, at landets svageste grupper tilgodeses

ligesom vi vil være garanten for, at også de lavtlønnede kommer til at nyde godt af den fine økonomiske situation, der kendetegner dagens Danmark.

Jeg deler nemlig ikke den ultraliberalistiske kynisme, der efterhånden kendetegner Socialdemokraterne. Eksempelvis når partiets finansordfører, Henrik Sass Larsen kommenterer den voksende ulighed som følge af ejerboligernes prishimmelflugt på denne måde: citat: "Hvad er det for en ulighed? Bistandsklienten i den anden ende af Køge bliver jo ikke fattigere af, at prisen på min bolig stiger." citat slut

Henrik Sass Larsen er en af de nye himmelstormere i det nye socialdemokrati. Og en af den nye formands nærmeste medarbejdere%u2026. Og jeg synes da også man i hans kynisme ligesom kan høre en af Helle ThorningSchmidts nye tasker hvirvle gennem luften%u2026..!

Og igen blev det sådan en mærkelig hvirvlende blanding af kynisme, populisme og slingrende panik før lukketid%u2026.

Kan I huske det%u2026? Det begyndte med, at Socialdemokraterne, som jo aldrig et eneste øjeblik efter at de havde indført A og Bholdet havde bekymret sig om førtidspensionisternes elendige situation, pludselig fik travlt med at bekymre sig. Det var lige efter at Dansk Folkeparti i forbindelse med sommergruppemødet i Maribo gjorde klart, at førtidspensionisterne, som er en gruppe

nedslidte eller syge mennesker, nu skulle have et markant løft, så de kunne blive hjulpet til et bedre og mere værdigt liv.

Vi slog fast, at vi i forbindelse med den nye finanslov med én milliard kroner ville sørge for at dette løft blev foretaget. Og når vi siger sådan noget, så plejer det at blive til noget%u2026

Men Socialdemokraterne mente, at det ville blive "hundedyrt", som det blev udtrykt%u2026 Men ville da måske godt være med, hvis man kunne finde pengene uden at det gik ud over andre.

Stor var alles forbavselse, da Socialdemokraterne så pludselig tredoblede det "hundedyre" forslag som ikke måtte gå ud over andre%u2026 Og så huggede alle pengene hos præcis de mennesker, der har allermest brug for dem. Nemlig fra den såkaldte satspulje.

Satspuljen er øremærket til landets allermest udsatte grupper i vores samfund:

* Vi taler om fortabte misbrugere.
* Vi taler om hjemløse.
* Vi taler om psykisk syge.
* Vi taler om de danskere, som lever et trøstesløst liv. Om dem på livets skyggeside.

Det var lige præcis dén pulje, Helle ThorningSchmidt ville plyndre tre år i træk%u2026.!

At satspuljen så for resten slet ikke har 3 milliarder stående, men kun cirka en femtedel af det beløb, nævner jeg kun lige som en lille kuriositet%u2026

Jeg tror egentlig, at det danske folk efterhånden har forstået, at hvis der skal noget fra hånden og hvis velfærden, velstanden og vor nationale integritet skal bevares så er Socialdemokraternes tid uhjælpeligt forbi.

For Socialdemokraterne er jo for længst holdt op med at lytte til det danske folk. På et tidspunkt holdt man helt op med at tage folk alvorligt. Ja, faktisk har tidens nye, elitære socialdemokratiske ledere i årevis hånet det danske folk.

Man satte raciststemplet på de danskere, der tillod sig at være bekymrede for masseindvandringen.

Man satte egoiststemplet på de danskere, der gerne ville undgå at blive regeret fra Bruxelles.

Og nu sætter man dummestemplet på de danskere, der godtroende har forestillet sig et hyggeligt og velfortjent otium en sikker og tryg pensionisttilværelse.

I Dansk Folkeparti har vi igennem 10 år forberedt os på den ansvarsfulde opgave at være med til at styre Danmark sikkert ind i det nye, spændende århundrede. Vi har været og er et frisk pust over landet. Og nu er vi klar til at påtage os endnu mere ansvar.

Den vilje til ansvar, og vilje til at gøre vort land endnu bedre at leve i, gælder ikke alene for os på Christiansborg men så sandelig også i byrådene og i de nye regionsråd. Det er takket være Dansk Folkepartis samarbejde med regeringen, at vi i dag står med en virkelig flot strukturreform som har skrevet Danmarkshistorie. 98 gode, bæredygtige kommuner 5 regioner %u2026.. og amterne er væk!

At fjerne amterne som et unødvendigt skatteudskrivende niveau har været i vores politiske plan lige fra dag ét i Dansk Folkeparti. Og derfor skal vi glæde os over det, der er sket. Jeg er sikker på, at denne nye reform vil blive til gavn og glæde for det danske folk.

Vi har i den forbindelse et valg lige om hjørnet! Den 15. november får vi forhåbentlig en flot DF-repræsentation i de nye byråd og regionsråd. Og jeg vil endnu engang appellere til, at vi står sammen om vore kandidater i dette valg.

Jeg ved, at folketingsgruppen i høj grad vil kaste sig ind i at støtte og hjælpe kandidaterne dér, hvor gruppens medlemmer nu er bosiddende eller valgt. Og jeg håber, at alle her til stede vil gøre en kanonindsats for vore kandidater.

Ved ethvert valg bliver vi vejet og målt og sådan skal det være. Derfor er ethvert valg en forpligtelse for alle medlemmer af Dansk Folkeparti.

Til kandidaterne vil jeg sige: Held og lykke med valget.

Vi krydser fingre for Dansk Folkeparti og vi krydser fingre for jer%u2026!

Jeg glædede mig i starten over, at vi har "gode ben" og at vi kører rask og sikkert opad%u2026

Det er dejligt med overbevisning at kunne konstatere det. Jeg mærker det, når jeg er ude i landet. Jeg mærker en varme omkring Dansk Folkeparti%u2026.

Og vel står vi godt rustet, og vel er vi flot på vej. Men i politik er intet givet på forhånd, og vi må aldrig mentalt komme i den situation, at vi bilder os ind, at vi kan det hele.

Det er ikke første gang, jeg fra denne talerstol appellerer til at vise ydmyghed og respekt. Og jeg vil slutte denne tale med at gøre det på ny:

Ydmyghed over for den opgave, vi har påtaget os. Ydmyghed overfor det ansvar, vi har fået tildelt samt respekt for og kærlighed til det danske folk, som vi er en del af.

Har vi altid ydmyghed og respekt i baghovedet og i hjertet, vil vi have et godt udgangspunkt for de næste 10 år%u2026.!

Og lad os så holde fest! For hvor har vi dog fortjent det